

Han rystede paa Hovedet og svarede, at han ikke havde haft Mod til at indfinde sig.

„Hvad vil det sige?“

„Jeg vidste jo, at De var der.“

„Naa — og hvad saa?“

„Jeg var bange for at gøre Skandale.“

Hun saae paa ham.

„Jeg forstaar ikke et Muk.“

„Nej, det gør De naturligvis ikke. Og det hele er jo ogsaa ganske ligegyldigt. Derfor skal De heller ikke spørge mig om mere.“

„Nu gør De mig jo bare nysgerrig. Hvorfor kom De ikke?“

„Det har jeg jo sagt. Jeg var bange.“

„Bange? For hvem?“

„For mig selv! ... Hvad vilde De have sagt, Frøken Abildgaard, dersom jeg midt under et Pianissimo var sprunget op fra min Stol og havde raabt ... nej havde skreget ud over Salen, at —.“

Han standsede og bøjede sig forover, som vilde han ikke fuldende. Men saa vendte han Ansigtet langsomt om imod hende og sagde:

„At jeg elsker Dem!“

Han saae med Jubel, at der slog en Varmebølge gennem hendes Sind. Hendes Hals og Kinder blussede. Forgæves søgte hun at bortsmile sin Forvirring med sit spotske Smil. Og virkelig følte Jytte i dette Øjeblik det haabløse i længer at lyve sig fra sin Forelskelse eller at forsøge paa at flygte fra den.